

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tost/21/2017
Identifikačné číslo spisu: 9517100018
Dátum vydania rozhodnutia: 6. decembra 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Serbová
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9517100018.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti odsúdenému Ing. F. K. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 6. decembra 2017 v Bratislave o sťažnosti odsúdeného Ing. F. K. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 29. marca 2017, sp. zn. PK-2Nt/1/2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného Ing. F. K. sa zamietá.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd uznesením z 29. marca 2017, sp. zn. PK-2Nt/1/2017, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného Ing. F. K. na povolenie obnovy konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. BB-3T/27/2014, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podal proti nemu odsúdený Ing. F. K. sťažnosť. V jej dodatočne prostredníctvom obhajcu predložených dôvodoch tvrdí, že Špecializovaný trestný súd napadnutým uznesením porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tým, že v jeho veci neudržateľne interpretoval podmienky obnovy konania, keď súvisiace ustanovenia Trestného poriadku nevyložil tak, aby mu boli poskytnuté základné záruky vyplývajúce z uvedeného ustanovenia ústavy. Ďalej s poukazom na konkrétne rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky uvádza, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci súdneho procesu (napr. civilného i trestného) dovoľuje zasiahnuť do už právoplatne skončených vecí, prelomuje princíp právnej istoty na účely učiniť zadosť dobrému a spravodlivému (boni et aequi) rozhodnutiu, teda učiniť zadosť všeobecnému záujmu na zákonnosti a ústavnosti rozhodnutí všeobecných súdov a predovšetkým (v užšom a primárnom zmysle) záujmu účastníkov konania na tom, aby ich vec (ich práva a povinnosti) bola spravodlivo posúdená a rozhodnutá nezávislým a nestranným súdom. V trestnom práve, v užšom zmysle v trestnom konaní, pri rozhodovaní všeobecných súdov o vine a treste páchatel'ov trestných činov ide pri obnove konania o prelomenie právnej istoty na účely riadneho a spravodlivého zistenia a posúdenia naplnenia skutkovej podstaty trestného činu a uloženia primeraného (spravodlivého) trestu pri konkrétnom spáchaní trestného činu konkrétnym páchatel'om. Dôraz na riadne a spravodlivé zistenie spáchania trestného činu, páchatel'ov trestného činu a uloženie trestu je v prípade ukladania trestu odňatia slobody o to pálčivejší, že ide o jeden z najzávažnejších zásahov verejnej moci do slobody jednotlivca (osobnej slobody). V konaní o

povolenie obnovy konania (iudicium rescindens) podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného. Podmienkou povolenia obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo novo navrhované dôkazy nepochybne povedú k inému skutkovému zisteniu, odchýlnemu od predchádzajúceho konania. Pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti či dôvodný predpoklad možnej zmeny rozhodnutia o vine a treste. Aj v konaní o povolenie obnovy konania je pritom potrebné ctíť princíp in dubio pro reo a sudca rozhodujúci o povolení obnovy konania by mal k posúdeniu veci pristupovať nepredpojato, teda byť v zásade otvorený tomu, že tvrdená nová skutočnosť môže doterajšie rozhodnutie o vine a treste zvrátiť. Všeobecne v trestných veciach zásada in dubio pro reo slúži ako dôležitá garancia proti arbitrárnemu rozhodovaniu príslušných orgánov verejnej moci. Sťažovateľ má za to, že Špecializovaný trestný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania zmienenými ústavnoprávnymi normami a z nich plynúcimi a na nich nadväzujúcimi postulátmi dôsledne neriadil a preto na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval ustanovenia Trestného poriadku o podmienkach povolenia obnovy konania a svojim postupom svojvoľne vybočil z procesného rámca určeného mu príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Túto svojvoľu Špecializovaného trestného súdu pri interpretácii a aplikácii zákona treba podľa sťažovateľa vnímať ako porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nesprávny v uvedenom smere je, podľa odsúdeného, už prvotný záver Špecializovaného trestného súdu, podľa ktorého rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, pod č. k. BB-4T/19/2015 z 21. júla 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. k. 4To/10/2015 z 29. novembra 2016 vrátane ich odôvodnenia nie sú samy o sebe dôkazmi, ktoré by mohli prispieť na náležité objasnenie v prejednávanej veci (hoci tieto sú síce vo všeobecnosti dôkaznými prostriedkami v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por.). V nadväznosti na uvedené je podľa odsúdeného Ing. F. K. nesprávny tiež záver prvostupňového súdu, podľa ktorého skutočnosť, že obžalovaní B. B. a P. B. boli oslobodení v inom trestnom konaní spod obžaloby pre totožný - „zrkadlový skutok“, nie je bez ďalšieho právne relevantnou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zdôraznil, že postup súdov je v Trestnom poriadku upravený (a teda musí byť tiež realizovaný) tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb (§ 1 Tr. por.). Slovenské trestné právo teda trestanie páchatel'ov trestných činov ako postup všeobecných súdov priamo viaže na kategóriu spravodlivosti, ktorá vyžaduje, aby postup všeobecných súdov nespočíval iba v dodržaní formálnych postupov určených právnymi normami, ale aby zároveň bol a navonok sa javil ako spravodlivý. Podľa sťažovateľa je nesporné, že už samotná skutočnosť, že v materiálne evidentne totožnej trestnej veci existuje stav, kedy jedna vec skončila právoplatným odsúdením za zločin prijímania úplatku, no druhá vec obžalovaných B. B. a P. B. skončila ich právoplatným oslobodením spod obžaloby, je indikátorom toho, že v postupe všeobecných súdov došlo k nesprávnemu a nespravodlivému postupu, pričom pri použití princípu in dubio pro reo mal súd rozhodujúci o povolení obnovy konania k tejto zásadnej skutočnosti pristúpiť v tom smere, že táto môže doterajšie rozhodnutie o jeho vine zvrátiť; navyše protichodné rozhodnutia všeobecných súdov sú takým nežiaducim javom, ktorý v právnom štáte nemá miesto. Napriek uvedenému pristúpil Špecializovaný trestný súd k posudzovaniu podmienok ním navrhovanej obnovy konania čisto formalisticky, keď konštatoval, že ním uvádzaná skutočnosť „dvoch rozdielných rozhodnutí v jednej zrkadlovej trestnej veci“ je v súdnej praxi konkrétnym vyjadrením základnej zásady trestného konania a to zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.), pričom oslobodenie obžalovaného pre skutok uvedený v obžalobe v jednej trestnej veci automaticky neznamená povinnosť súdu oslobodiť iného obžalovaného pre tzv. zrkadlový skutok uvedený v obžalobe v inej trestnej veci a rovnako tomu nie je automaticky ani naopak, teda pri odsudzujúcom rozsudku. Prvostupňový súd si však podľa odsúdeného neuvedomil, že hodnotenie novo predkladaných skutočností či dôkazov sa má pohybovať v rovine pravdepodobnosti, že podmienkou na povolenie obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti či dôkazy povedú k skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania, a že pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti či dôvodný predpoklad, že novo navrhnuté skutočnosti alebo dôkazy povedú k zmene pôvodného rozhodnutia. Rovnako pokiaľ

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k odlišnému vyhodnoteniu dôveryhodnosti výpovede svedka „kajúcnika“ Ing. V. D. zo strany súdu v trestnej veci obžalovaných B. B. a P. B. uviedol, že toto nie je novou skutočnosťou ani dôkazom v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., tento jeho záver je opäť čisto formalistický, nerešpektujúci účel a podstatu inštitútu obnovy konania. Sťažovateľ pritom uznáva, že čisto formálne je toto odlišné posúdenie dôveryhodnosti svedka iba výsledkom aplikácie zásady voľného hodnotenia dôkazov, no materiálne takéto neskoršie odlišné - protichodné posúdenie nesporne nastoľuje legitímnu otázku, či v jeho - skoršej trestnej veci bolo hodnotenie dôveryhodnosti totožného svedka, ktorý vypovedal k totožným skutkovým otázkam, vykonané ozať tak, že je absolútne isté, že ani neskoršie nové skutočnosti (najmä oslobodenie obžalovaných B. B. a P. B.) nemôžu na tomto hodnotení v jeho prospech s istotou a definitívne nič zmeniť. Preto v odpovediach na vyššie formulované otázky mal Špecializovaný trestný súd podľa odsúdeného nesporne dospieť k záveru, že ním uvádzané, skôr neznáme skutočnosti sú spôsobilé samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi potencionálne odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine a obnovu konania povoliť. Prvostupňový súd si však svojvoľne osoboval definitívne posudzovanie predkladaných skutočností a dôkazov v kontexte dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, čím prekročil medze posudzovania návrhu na povolenie obnovy konania. Napokon za nesprávny považuje sťažovateľ aj záver Špecializovaného trestného súdu k ním namietanej zásade „beneficium cohaesionis“, podľa ktorého sa táto uplatňuje iba v taxatívne uvedených prípadoch, ku ktorým rozhodne nepatrí to, že oslobodenie pod obžaloby v inej trestnej veci vo vzťahu k inému obžalovanému musí byť automaticky na prospech odsúdenému v inej, hoci skutkovo súvisiacej trestnej veci. V návrhu na povolenie obnovy totiž netvrdil, že súd prvého stupňa by mal zásadu „beneficium cohaesionis“ aplikovať priamo v konaní o povolení obnovy konania, ale len to, že táto zásada je jednou z podstatných zásad trestného konania, pričom niet pochyb o tom, že v prípade, keby boli obidve spomínané trestné veci vedené až do konca spoločne, potom by evidentne jestvujúce dôvody, na základe ktorých boli obžalovaní B. B. a P. B. spod obžaloby oslobodení, boli použité a vykladané aj v jeho prospech ako spoluobžalovaného a viedli by nesporne k jeho oslobodeniu spod obžaloby. V tejto súvislosti poukázal sťažovateľ tiež na konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v obdobnom prípade, kedy v prípravnom konaní došlo k výlukám na samostatné konania, túto zásadu analogicky aplikoval. Následne doplnil odsúdený odôvodnenie podanej sťažnosti o skutočnosti a dôkazy, ktoré podľa neho neboli (a nemohli byť) známe v prvostupňovom konaní. V tomto doplnení uvádza, že súd prvého stupňa zamietol jeho návrh na obnovu pôvodného konania, v ktorom bolo jeho odsúdenie postavené primárne na výpovedi svedka Ing. V. D., ktorá je preukázateľne „korunným“ svedkom obžaloby, a to nielen v jeho veci, ale tiež vo viacerých (väčšinou skutkovo súvisiacich) veciach, medzi inými i vo veci obžalovaného Ing. B. B. pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák. vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1T/8/2016. V nadväznosti na to poukázal sťažovateľ na to, že právoplatným a vykonateľným rozsudkom tohto okresného súdu z 31. mája 2017 bol obžalovaný Ing. B. B. v tejto trestnej veci oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Za podstatné pritom považuje fakt, že i prokurátor sa odvolania proti tomuto rozsudku výslovne vzdal, čo spolu s faktom, že konajúci súd dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal žalovaný skutok, podľa sťažovateľa jasne ilustruje dôveryhodnosť údajného poškodeného - Ing. V. D. a váhu jeho slov. Zároveň zopakoval, že v jeho (odsúdeného Ing. F. K., pozn.) trestnej veci bolo sporne najdôležitejšou otázkou vyhodnotenie výpovede spomenutého svedka ako korunného a v podstate jediného priameho svedka obžaloby z hľadiska, či je dôkazom dôveryhodným, bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností preukazujúcim jeho trestnú činnosť; súdy konajúce v pôvodnom konaní totiž považovali jeho protiprávne konanie, ktoré mu bolo pripisované obžalobou, za preukázané práve na základe jeho výpovede. Pritom zdôraznil, že v prípade tohto svedka išlo o osobu, ktorá od prvopočiatku vyšetrovania údajnej trestnej činnosti, do ktorej rámca spadalo aj jeho pôvodné konanie, evidentne „naplno“ spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní a jednoznačne vykazuje všetky materiálne znaky korunného svedka, kajúcnika a spolupracujúcej osoby, hoci podľa konštatovania Špecializovaného trestného súdu v pôvodnom konaní založeného na (klamlivých) tvrdeniach menovaného svedka ním formálne nebol, čo podľa sťažovateľa jednoznačne vyvracia následné podmienčné zastavenie trestného stíhania tohto svedka ako spolupracujúceho obvineného tým istým prokurátorom, ktorý podal obžalobu na neho aj na Ing. B. B. a P. B. uznesením sp. zn. VII/2 Gv 59/13/1000. Novovzniknuté okolnosti (vrátane vyhodnotenia výpovede svedka Ing. V. D. Okresným

súdom Pezinok, ktoré vyústilo do oslobodenia obžalovaného a následné vzdanie sa odvolania zo strany prokurátora) vyvolávajú podľa sťažovateľa ďalšie a teda o to dôvodnejšie a intenzívnejšie pochybnosti o jednoznačnosti a vierohodnosti menovaného svedka, ktorý sa ocitol v pozícii osoby, ktorá má eminentný záujem na istom spôsobe výpovede tak, aby sama naplnila podmienky rozhodnutia o podmienenom zastavení trestného stíhania tak, aby naplnila podmienky osvedčenia sa v skúšobnej dobe a trestnému stíhaniu sa takto v konečnom dôsledku úspešne vyhla tým, že sa v jej trestnom stíhaní nebude pokračovať. Všetky tieto skutočnosti (spolu so skutočnosťami, prezentovanými v pôvodnom konaní a tiež v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo) podľa sťažovateľa jasne, presvedčivo a jednoznačne spochybňujú závery súdov o jeho vine v pôvodnom konaní v takej miere, že pre naplnenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie je namieste povoliť obnovu pôvodného konania v jeho prospech. Napokon v závere doplnenia dôvodov podanej sťažnosti odsúdený Ing. F. K. navrhol na preverenie dôvodnosti jeho návrhu na povolenie obnovy konania vykonať ďalšie šetrenie pripojením trestného spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/8/2016 a prečítaním podstatných častí rozsudku z 31. mája 2017. Zároveň odkázal na ústne prednesy a písomné podania, ktoré v tejto veci urobil sám alebo cestou obhajcu, ktorých sa v plnom rozsahu pridrižiava, a navrhol, aby sťažnostný súd zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu, povolil obnovu konania v jeho prospech, zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 15. decembra 2014, sp. zn. BB-3T/27/2014, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2015, sp. zn. 2 To 5/2015, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výrokoch o vine svoj podklad, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a súčasne aby prerušil výkon trestu právoplatne uloženého v pôvodnom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdený Ing. F. K. podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že podaná sťažnosť nie je dôvodná. Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že obnova konania, ktoré skončilo právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži k náprave chýb v skutkových zisteniach, ktoré vznikli tým, že súdu neboli v čase vyhlásenia rozhodnutia známe skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé vnieť odlišný pohľad na skutkový stav veci a v nadväznosti na to i na právne posúdenie a výrok o vine, prípadne o treste. Účelom obnovy konania preto nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Povedané inými slovami, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania ne-môže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, či sa pri svojom rozhodovaní vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie významnými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval jednotlivé zásady trestného konania a pod. (takýto prieskum je vyhradený odvolaciemu, resp. za splnenia určitých podmienok dovolaciemu konaniu). V rámci tohto konania je jeho úlohou skúmať v prvom rade formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania, ďalej to, či sú v ňom tvrdené trestným poriadkom predvídané dôvody povolenia obnovy konania, tzn. skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, a napokon to, či by tieto, buď samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd v rámci svojho prieskumu zisťoval najskôr to, či podaný návrh na obnovu konania spĺňa formálne náležitosti. Zistil pritom, že sťažovateľ ako obvinený podal vo svoj prospech návrh na obnovu konania, ktoré skončilo rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 15. decembra 2014, sp. zn. BB-3T/27/2014, ktorým bol za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 10. decembra 2015, kedy najvyšší súd uznesením vydaným pod sp. zn. 2 To 5/2015 zamietol jeho

odvolanie. Z uvedeného vyplýva, že návrh na obnovu konania bol podaný oprávnenou osobou a tento smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého je obnova konania prí-pustná (§ 394 ods. 1, § 396 ods. 3 Tr. por.). Po tomto zistení najvyšší súd skúmal, či podaný návrh a naň nadväzujúca sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu obsahujú Trestným poriadkom predvídané dôvody obnovy konania, teda predovšetkým to, či sťažovateľom tvrdené skutočnosti, resp. označené dôkazy neboli súdu skôr známe. Skutočnosťou skôr neznámou sa vo všeobecnosti rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nebol v pôvodnom konaní dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Pokiaľ ide o nové dôkazy, treba najprv uviesť, že Trestný poriadok (ale i prax) dôsledne nerozlišuje medzi dôkazom, jeho prameňom a dôkazným prostriedkom. V zmysle teórie práva je totiž dôkazom výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu (napr. obsah výpovede vypočúvanej osoby alebo obsah listiny a pod.). Ide teda o priamy poznatok získaný orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom o (ne)existencii určitej okolnosti a len ten môže byť predmetom hodnotenia v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. Prameňom dôkazu je potom nositeľ informácie, z ktorého sa tento poznatok získava (osoba alebo vec), a dôkazným prostriedkom je procesná činnosť orgánu činného v trestnom konaní, súdu alebo oprávnenej strany trestného konania, ktorá slúži k poznaniu skutočnosti (dôkazu), ktorá má byť zistená (napr. výsluch obvineného alebo svedka, obhliadka, prečítanie listiny a pod.). Z tohto pohľadu je fakt, že obvinení Ing. B. B. a P. B. boli právoplatne oslobodení spod obžaloby pre tzv. zrkadlový skutok a obvinený Ing. B. B. aj spod obžaloby pre ďalší (podľa sťažovateľa súvisiaci) skutok, nepochybne novou, v pôvodnom konaní súdu neznámou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pričom dôkazom o nej (podľa teórie práva prameňom dôkazu) sú jednotlivé rozhodnutia súdov. Otázkou ale zostáva, či táto nová skutočnosť je sama o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi spôsobilá odôvodniť iné rozhodnutie o vine, ko tvrdí sťažovateľ. Pre jej zodpovedanie je podstatným to, že sťažovateľ ani v návrhu na obnovu konania a ani v dôvodoch sťažnosti netvrdí, že vyššie menovaní boli v ich samostatne vedených trestných veciach oslobodení preto, že by snád „korunná“ svedkyňa Ing. V. D. vypovedala inak, než v pôvodnom konaní v posudzovanej veci (uvedené nevyplýva ani z jednotlivých rozhodnutí). Argumentuje v podstate iba tým, že vzhľadom na odchýlne hodnotenie v podstate obsahovo totožných výpovedí tejto svedkyne v iných veciach možno dôvodne predpokladať, že bude inak hodnotená jej výpoveď aj v jeho veci. Len samotné hodnotenie obsahovo totožného dôkazu v inej veci však nie je spôsobilé vnieť odlišný pohľad na skutkový stav v preskúmvanej veci, keďže nepredstavuje objektívne existujúci jav, ktorý by mohol byť predmetom ďalšieho posúdenia, ale ide o vnútorné presvedčenie súdu, ktoré je založené na starostlivom uvážení okolností konkrétneho prípadu jednotlivo a v ich súhrne a ktorým nie je (a nemôže byť) iný súd viazaný, keďže hodnotí pred ním vykonané dôkazy autonómne. Treba pritom zdôrazniť, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže ani odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť iba preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom (primerane R 53/1992). O to viac takéto „prehodnocovanie“ dôkazov nie je možné v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, v rámci ktorého nemožno - ako už bolo uvedené vyššie - preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, či sa pri svojom rozhodovaní vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie významnými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval jednotlivé zásady trestného konania a pod. V kontexte preskúmvanej veci treba pre úplnosť uviesť, že oslobodenie osôb obvinených pre tzv. zrkadlový, príp. súvisiaci skutok v samostatne vedenej trestnej veci by mohlo viesť k obnove konania v tejto veci iba vtedy, ak by dôvodom oslobodenia bola zmenená výpoveď „korunného“ svedka. Len v takom prípade by totiž bol namiesto dôvodný predpoklad možnej zmeny rozhodnutia o vine. O takúto situáciu v posudzovanej veci ale nejde a najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s úvahami a závermi prvostupňového súdu uvedenými v napadnutom uznesení. Pokiaľ ide o existenciu protichodných rozhodnutí o tzv. zrkadlových skutkoch, ktorú považuje sťažovateľ za nespravodlivú samú o sebe, treba uviesť, že tento stav by bolo možné zmeniť len v konaní o dovolaní z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. a aj to iba vtedy, ak by sa zistilo, že v niektorej z takto konkurujúcich si vecí súd nepostupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. Teda, že jeho hodnotenie nie je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, v dôsledku čoho sú jeho skutkové závery neúplné, resp. nesprávne. Len v takom prípade by totiž bolo možné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý nebol na základe

vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach správne zistený. Napokon vo vzťahu k zásade beneficium cohaesionis, uplatnenia ktorej sa sťažovateľ domáha, najvyšší súd uvádza, že argumentácia sťažovateľa vychádza z ničím nepodloženého predpokladu, že v prípade spoločného konania by vykonané dôkazy boli hodnotené spôsobom vedúcim k oslobodeniu všetkých obvinených a nie k ich odsúdeniu, ako tomu bolo nielen v jeho trestnej veci, ale i ďalších súvisiacich veciach, na ktoré v priebehu tohto konania poukázal prokurátor. Z týchto dôvodov najvyšší súd sťažnosť odsúdeného Ing. F. K. ako nedôvodnú zamietol, pričom považuje za potrebné zdôrazniť, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie je právo na rozhodnutie v súlade s názorom, resp. predstavami strany konania.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.